

СЛОНЪ И ВРАБЕЦЪ

Басня

Вървѣлъ веднажъ единъ слонъ изъ гората. Всички слонове се хранятъ съ млади, крехки клончета. Тѣй че и тоя слонъ кършелъ съ хобота си клончета и ги напѣхвалъ въ устата си. При едно налапване на много клончета, той чулъ жално пискане. Това билъ единъ врабецъ, когото слонътъ стисналъ съ хобота си заедно съ клончетата.

— Пусни ме да си хвъркна — примолилъ се врабецътъ, — пъкъ другъ пжтъ ако ти дотрѣбвамъ за нѣщо — надрагосърдце ще ти услужа.

Засмѣлъ се слонътъ при последнитѣ думи на врабеца.

— Та какво можешъ да ми услужишъ ти! Азъ никога нѣма да имамъ нужда отъ такива дребосъци като тебъ — казалъ той на врабеца и го пусналъ.

Врабецътъ хвъркналъ на едно дърво. А слонътъ продължилъ пжтъ си изъ гората. Не се минало много и слонътъ извикалъ за помощъ. Дочулъ го врабецътъ, хвъркналъ отъ дървото и скоро долетѣлъ при слона.

— Какво ти е?
— попиталъ го той.

— Една муха ми влѣзе въ носа и страшно ме дразни, а не мога да я махна — отговорилъ слонътъ.

— Стой мирно и азъ ще ти помогна — казалъ врабецътъ. Кацналъ на носа на слона и клѣвналъ мухата.

— Какво искашъ сега за услугата? — попиталъ слонътъ.

— Да не се хвалишъ другъ пжтъ, че никога нѣма да имашъ нужда отъ дребосъкъ като мене — отвърналъ врабецътъ, хвъркналъ и отлетѣлъ.

Т. Харманджиевъ

ПЪТЕШЕСТВИЕТО НА ВОДНАТА КАПКА

Ясното слънце започна да вика водната капка, дъщеря на дълбокото море, да се разходи съ него изъ въздушнитѣ простори. Искаше и се на капката да погледа свѣта, но морето не я пускаше. Тогава слънцето изпрати при нея единъ отъ своитѣ свѣтли лжчи: лжчътъ я взе, направи я невидима и я понесе: все по-нагоре и по-нагоре, къмъ самото слънце.

Разкожда се капката високо въ небето, далечъ-далечъ надъ планини, морета. . . Изведнажъ, капката се измори, не може да върви повече, нѣма сили. И не е сама — съ нея заедно сж много сестрички, избѣгали изъ родната морска дълбочина. Всички тѣ седятъ въ сиво облаче и плачатъ за това, че не могатъ да отидатъ по-далечъ задъ ясното слънце.

Като видѣ това, слънцето се съжали надъ тѣхъ, изпрати имъ свежъ вѣтрецъ: подгони той загубилитѣ се капчици, като стадо, дома. Щомъ се събраха заедно, тѣ се познаха една друга, защото престанаха да бждатъ не-

видими, а станаха пакъ малки капчици. Прегърнаха се тѣ дружно и паднаха на земята, а людетѣ казватъ: „вали дъждъ“.

Нашата капка падна на висока планина, а заедно съ нея и много другарки — сестрици. Планината бѣше далечъ отъ морето — тѣ трѣбваше да бързатъ, за да стигнатъ по-скоро у дома си. Весело заскачаха тѣ по скали, по камъчета и издигнатини и като стигнаха едно поточе, бързо се спуснаха напредъ. Но трѣбваше да преминаватъ презъ воденични колела. Мжчно е да се проврешъ — блъскаха се напредъ, назадъ, докато най-после преминаха.

Плзгатъ се тѣ сега леко по гладката повърхностъ на широка рѣка и си мислятъ: „Ето — почти вече сме у дома“. Но не е така лесно: понасятъ се по тѣхъ сѣлове и лодки, притискатъ ги, шумятъ параходи и ги разсичатъ. И дълго трѣбваше да плзватъ още горкитѣ капки, додето най-после стигнатъ до дома си и отдѣхнатъ въ прегръдките на родното море.